

Varer for Told, idet vi have ment, at i et Øjeblik, hvor Toldloven er under Behandling i Rigsdagen, vilde det ikke være rigtigt at gribe ind i Afgørelsen af sammes enkelte Sæts. Ved at henføre dem under den bestaaende Toldlov, foregribe vi intet. Det er en midlertidig Bestemmelse, med Hensyn til hvilken vi gaa ud fra, at der kan blive truffet endelig Afgørelse deraf, naar Toldloven, som vi jo maa haabe, snart kommer til endelig Afgørelse her i Rigsdagen.

Den første Position, der nævnes i Lovforslaget, er Salt, der anvendes i Fiskeriets Interesse. Det forekommer os, at paa en Tid, hvor man fra Lovgivningsmagtens Side søger at støtte danske Erhverv saa meget som muligt og blandt disse særlig de Erhverv, der staa uden Toldbeskyttelse, og som ikke forlange Toldbeskyttelse, og hvor man er kommen til Forlangender om betydelige Udgifter til Havne og sligt, ligger det nærmest at gribe ind, hvor man kan gøre det uden store Udgifter eller uden store Omvæltninger i det bestaaende. Blandt de Sæts, hvilke det, ifølge Toldlovens § 18, er Toldbestyrelsen tilladt at tilstaa fri Indførsel, nævnes Salt til hvilken som helst Anvendelse i Agerbrugets og Kvægavlens Interesse. Da Fiskeriet staa fuldstændig paa sine egne Ben her i Landet ligesom Agerbruget, synes det naturligt at stille dem lige, saa at det faar Frihed til at indføre Salt uden at skulle betale Afgift til Staten. Det er ingen ringe Afgift, Fiskeriet nu maa yde til Staten for at kunne indsalte den Fisk, det ikke straks kunde forsende. Man kan indvende mod Forslaget, at Salteri af Fisk er egentlig en beskyttet Industri, idet der paa saltet Fisk hviler en Toldafgift af $\frac{9}{10}$ Øre pr. Pd., altsaa 60 Øre pr. 100 Pd. Men paa den anden Side hviler der en Afgift paa Salt af 1 Øre pr. Pd., og da Vægten af det Salt, der bruges, tilnærmelsesvis er den samme som Vægten af den Fisk, der saltes — en Fustage Salt vejer omkring en 300 Pd., og til 300 Pd. Fisk vil der omtrent gaa en Fustage Salt — vil det ses, at den Toldbeskyttelse, der kan siges at være paa saltet Fisk, er fuldstændig ophevet og endogsaa mere end det ved den Afgift, der maa svares af Saltet. Det er en betydelig Hemske for Fiskerne, naar de, hver Gang de faa en stor Mængde Fisk i Land, som det jo hænder, for stor en Mængde til, at den pludselig kan forsendes, ikke kunne nedsalte Fisken eller i alt Fald ikke kunne konkurrere med den Fisk, der indføres. Det bliver endnu vanske-

ligere for Fiskerne derved, at Fisk fra Island og Færøerne indføres toldfrit, og samtidig have Fiskerne paa Island og Færøerne toldfrit Salt at anvende. Det er altsaa ikke alene en Vanskelighed for Fiskerne i det Øjeblik, de ligge med en stor Mængde Fisk, at kunne konkurrere med Fisk andetsteds fra, men det ses ogsaa, at deri ligger der en Hindring for, at Salteri af Fisk i det hele her i Landet kan udvikle sig til noget betydeligt. Ved at stille Fiskeriet jævnsides med Agerbruget med Hensyn til Indførsel af Salt, vil man sikre Fiskerne en vis Støtte, og det kan gøres uden Udgift for Staten. Det er jo klart, at det ikke er noget Tab for Staten at eftergive Tolden paa Saltet, thi saa længe der er denne Salttold, kan der ikke fremstaa Salterier i større Maalestok. Der indføres altsaa ikke noget videre Salt til dette Brug, og Staten lider altsaa ikke Tab ved at frigive Indførselen.

Den tredje Position angaar Fisk af egen Fangst, der ere saltede om Bord i danske Fiskerifartøjer. Nu forlanger man nemlig, selv om Fisken er fanget paa et dansk Fartøj, Told af den, naar den indføres her i Landet. Samtidig indføres salt Fisk fra Island og Færøerne uden Told, og vore Fiskere ere saaledes uheldigt stilledet over for Fiskerne i vore Bilande. Hvis et dansk Fartøj fisker under Island, kan det maaske faa toldfri Indførsel her i Landet af saltet Fisk, naar det fra en islandsk Myndighed kan faa Bevis for, at den er fanget saa at sige paa dansk Grund. Det er en Udvej, men man skal altsaa i Forbindelse med Island for at kunne gøre det. De Fartøjer, der fiske i Nordsøen, ere fuldstændig afskaarne derfra. De maa ikke alene medføre Salt fra Land, men naar de have anvendt det paa den fangede Fisk, maa de fortolde denne, aldeles som om Fisken var fra et fremmed Land. Nu er det dog ellers fastslaaet i dansk Lovgivning, at dansk Dæk, hvorover dansk Flag vajer, i alle retslige Forhold betragtes som dansk Grund, og det er vist egentlig uberettiget af Toldvæsenet at forlange Told af den her omhandlede saltede Fisk, men det faktiske Forhold er imidlertid det, at man maa yde Told, og det er naturligvis en stor Byrde for de paagældende. Den eneste Indvending, der kan gøres mod vort Forslag, er den, at det er vanskeligt at bevise, at Fisken virkelig er egen Fangst, og ikke er købt fra andre Fartøjer, der fiske i samme Farvand. Der maatte dog let kunne træffes Bestemmelser, der sikrede Toldvæsenet, at det virkelig var egen Fangst.